



# ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 28 czerwca 2019 r.

Pozycja 129

## POSTANOWIENIE z dnia 9 kwietnia 2019 r. Sygn. akt Ts 85/18

### Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Zielonacki – przewodniczący i sprawozdawca  
Małgorzata Pyziak-Szafnicka  
Sławomira Wronkowska-Jaśkiewicz,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 15 listopada 2018 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej W.W.G.,

p o s t a n a w i a:

**nie uwzględnąć zażalenia.**

### UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 19 maja 2018 r. (data nadania), W.W.G. (dalej: skarżący) zarzucił art. 132 w związku z art. 141 § 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (ówcześnie: Dz. U. Nr 153, poz. 1271, ze zm., obecnie: Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, ze zm.; dalej: p.p.s.a.) w zakresie, w jakim przepis ten dopuszcza, aby sąd nie rozstrzygał samodzielnie sprawy, lecz posiłkował się wzorcem przygotowanym przez inny sąd w innej sprawie w sytuacji, w której część uzasadnienia wyroku – w postaci podstawy prawnej rozstrzygnięcia i jej wyjaśnienia – stanowi wierną kalkę części uzasadnienia wyroku innego sądu, wydanego w innej sprawie, niezgodność z art. 45 ust. 1 w związku z art. 78, w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Postanowieniem z 15 listopada 2018 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. W uzasadnieniu wyjaśnił, że skarga dotyczy stosowania prawa, co wyklucza możliwość nadania jej dalszego biegu. Zdaniem Trybunału skarżący nie wskazał, że to treść przepisu stanowi źródło naruszenia jego konstytucyjnych praw, a nie sposób jego stosowania.

Na powyższe postanowienie skarżący złożył w ustawowym terminie zażalenie, w którym wniósł o nadanie skardze dalszego biegu. Zarzucił Trybunałowi brak podstawy prawnej żądania wykazania, że wykładnia zaskarżonego przepisu jest ustabilizowana, powszechna i powtarzalna, a także „błędne uznanie, że nieprzedstawienie przez skarżącego argumentów za istnieniem powtarzalnej i powszechnej metody wykładni zaskarżonych przepi-

sów przesądza o tym, że przyjęta wykładnia przedmiotowych przepisów jest inna, aniżeli ta zaprezentowana w skardze”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK), skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na tym etapie rozpoznania bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

Trybunał stwierdza, że zaskarżone postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie zasługują na uwzględnienie.

W zaskarżonym postanowieniu Trybunał zasadnie uznał bowiem, że skarżący złożył skargę konstytucyjną nie na treść art. 132 w związku z art. 141 § 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, ze zm.; dalej: p.p.s.a.), lecz na sposób ich zastosowania w indywidualnej sprawie. Skarżący w zażaleniu potwierdza, że skarży treść przepisu ustaloną w drodze wykładni zastosowanej w orzeczeniu.

Skarżący kwestionuje stanowisko Trybunału, zgodnie z którym skarga została sporządzona z naruszeniem art. 79 Konstytucji w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK wskazując, że ww. przepis Konstytucji nie uzależnia prawa wniesienia skargi konstytucyjnej od wykazania, iż treść przepisu ustawy zastosowanej przez organy stosujące prawo ma znaczenie nadane mu przez ustabilizowaną, powtarzalną i powszechną metodę wykładni.

W odniesieniu do tego zarzutu Trybunał Konstytucyjny wskazuje zatem, że – w świetle art. 79 Konstytucji w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK – przedmiotem skargi konstytucyjnej może być tylko „ustawa lub inny akt normatywny”, stanowiący podstawę ostatecznego orzeczenia sądu (lub organu administracji publicznej) o wolnościach i prawach skarżącego. Oznacza to, że do Trybunału należy badanie przepisów, będących podstawą ostatecznego rozstrzygnięcia, a nie – co należy podkreślić – ich wykładni przez sąd lub organ administracji publicznej w indywidualnej sprawie. Wyjątek w tym zakresie stanowi sytuacja, w której dochodzi do utrwalenia, ustabilizowania i upowszechnienia określonego sposobu rozumienia danego przepisu w praktyce. Przedmiotem kontroli konstytucyjnej jest wówczas norma prawna dekodowana z danego przepisu zgodnie z tą ustaloną praktyką. Skarżący natomiast domaga się w istocie zbadania przez Trybunał, czy wykładnia zakwestionowanych w niniejszej sprawie przepisów p.p.s.a. „w sposób, który umożliwia skopiowanie najważniejszej części uzasadnienia wyroku, jaką jest uzasadnienie prawne z innego wyroku jest niezgodna z powołanymi normami konstytucyjnymi”. Nie wykazuje przy tym, że taka właśnie wykładnia jest utrwalona, ustabilizowana i powszechna.

Choć Trybunałowi Konstytucyjnemu znane są przypadki „prostego” kopiowania uzasadnień sądowych – co zasługuje z pewnością na dezaprobatę – to podniesiony przez skarżącego zarzut względem art. 132 w związku z art. 141 § 4 p.p.s.a. dotyczy jednak aktu stosowania prawa, a ten – zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji – w polskim modelu skargi konstytucyjnej pozostaje poza kognicją Trybunału. To, w jaki sposób Naczelny Sąd Administracyjny sporządza uzasadnienia swoich orzeczeń, zależy wyłącznie od poszczególnych składów orzekających tego Sądu, a zatem stanowi sferę stosowania prawa, która nie podlega kontroli konstytucyjnej (por. postanowienie TK z 7 października 2014 r., sygn. Ts 220/13, OTK ZU

nr 1/B/2015, poz. 35 – dotyczące sposobu redagowania uzasadnień przez Sąd Najwyższy w tzw. przedsądzie kasacyjnym).

Sposób redagowania uzasadnień orzeczeń przez Naczelny Sąd Administracyjny, choć może rodzić problem natury konstytucyjnej, jest jednak kwestią stosowania prawa, nie zaś samej treści normatywnej wywodzonej przez skarżącego z zakwestionowanych przepisów (zob. postanowienie TK z 13 lutego 2015 r. sygn. Ts 220/13, OTK ZU nr 1/B/2015, poz. 36).

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że wniesione zażalenie nie podważa podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, dlatego – zgodnie z art. 61 ust. 8 u.o.t.p. TK – postanawia jak w sentencji.